

faa vidt, at vi lønne en værnepligtig Sekondlieutenant med 200 Kr. mere, end vi give en fast Premierlieutenant. En Sekondlieutenant har i Gage 360 Rd., i Orlovspenge 300 Rd., det er ialt 660 Rd., medens en Premierlieutenant paa yngst Gage og med Tilleg faar 500 Rd.; han faar vel Dyrtidstillæg, men det faae Sekondlieutenanterne ogsaa. Denne Regning viser sig altsaa at være endnu favorablere for Sekondlieutenanten, end naar jeg sagde, at han fik 200 Kr. mere end Premierlieutenanten. Særligt maa jeg sige, at naar man fra Flertallets Side anser det for urigtigt at udtage Mandstab for at give det en særlig Uddannelse til Underkorporaler, saa synes den følgerigtige Slutning at maatte være den, at det ogsaa er urigtigt at udtage Folk for at uddanne dem til Underofficerer og Officerer. Jeg tror, at dette Forhold kunde ordnes anderledes, men hvorledes, skal jeg ikke nærmere komme ind paa; thi det er ikke min Opgave at stille noget Forslag her. Jeg maa henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, at der i § 45 har indfæret sig en Trykfeil. Jeg kan nemlig ikke formode, at det skulde være Flertallets Hensigt at ville forøge Krigsministerens Stab. § 45 lyder saaledes: „Til at forrette Tjeneste som Adjutant hos Krigsministeren beordres en af Hærens Kapitainer og Premierlieutenanter“, det skal vist være „eller“; men det er jo Noget, som nok vil kunne rettes. Jeg gaar nu over til Undervisningsanstalterne. Det er jo bekendt, at man har strøget Olefskolen. Ved 2den Behandling gjorde den ærede Ordfører opmærksom paa, at denne Skole havde haft en ren midlertidig Karakter, og det er forsaavidt ogsaa fuldstændig rigtigt; thi i Hærløven af 1867 staa der, at indtil Hærens Forsyning med Befalingsmænd paa anden Maade er tilstrækkelig sikret, er det Olefskolens Opgave at skaffe Hæren en Del af den Tilgang af Befalingsmænd, som den behøver. Men nu vidner jo netop Erfaringen om, at det ikke har været muligt at skaffe Hæren Befalingsmænd ad anden Vej; og hvad vilde saa være naturligere, end ikke alene at bevare Olefskolen, men ogsaa at udvide den; men i Stedet derved nedlægger man den og bærer sig derved det eneste Middel til for Fremtiden at skaffe sig Underofficerer. I §§ 79 og 80, der vedrøre Forfremmelse, har man gjort sig skyldig i en Forglemmelse, som fører til et besynderligt Resultat. Man har rent glemt, at man i § 1 har strøget Ingenieurkorpset som særligt Vaaben og lagt Ingenieurregimentet ind under Artilleriet; Følgen deraf bliver, at Forfremmelse maa betragtes som fælles med Artilleriet, og at, for at tage et Exempel, hvis en Stabsofficer, der er ansat som Chef for en Ingenieurdirektion og altsaa som saadan har hele Bygningstjenesten under sig, affædiges paa Grund af Alder eller af en anden Grund, og Forfremmelsen skal foregaa efter Aldersorden, og den, der staaar for Lur til at forfremmes, er en

Kapitain af Feltartilleriet, som med Fortjærlighed har kastet sig over Feltartilleriet — saa kan man ikke forbigaa ham. Han bliver altsaa Chef for en Ingenieurdirektion og skal overtage hele Bygningstjenesten. Jeg kan forsikre, at det vil blive overmaade dyrt for Staten at gaa den Vej. Jeg synes, at Konsekventen af, at man ikke vil erkjende Ingenieurerne for et særligt Vaaben, maatte føre til, at det ærede Flertal foreslog, at Statens militære Bygningsvæsen blev underlagt de civile Bygningsautoriteter; men det vil Flertallet jo ikke; det har jo endog foreslaaet, at Statens civile Bygningsvæsen delvis skal underlægges det militære Bygningsvæsen. I § 91 omtales de „kommanderende Generaler“, fordi man har aftrykt den Paragraf, som stod i det Hærløvsforslag, som blev forelagt i Samlingen 1872—73. Deri var foreslaaet en kommanderende General, men han findes ikke i det foreliggende Lovforslag, og hvad dette angaaer, da er lige saa lidt Artillerigeneralen som Divisionsgeneralerne kommanderende Generaler, saa Udtrykket er ikke helbtigt. — Til § 92 maa jeg bemærke, at der ikke i den findes omtalt nogen som helst Instant, som skal samle og bearbejde Forfremmelseslisterne. Sammenholdt med § 91 vil der for Jobfolkets Bedkommende ikke være mindre end 7 forskellige indstillende Myndigheder, og man kan dog ikke vente, at disse 7 forskellige Myndigheder skulde gøre det samme Skjøn gjældende, men saa bliver det ogsaa nødvendigt, at Loven har en Bestemmelse om, hvem der skal foretage Overtjekket. — I § 98 har man glemt, at man har en Trainasfdeling. Man har ved forskellige Rettelser fra Ordførers Side faaet Paragrafens Text delvis rigtig, thi den var aldeles urigtig i den Form, i hvilken den blev vedtagen ved anden Behandling; men man har som sagt endnu glemt, at der eksisterer en Trainasfdeling. Grunden dertil maa være denne: Regjeringen foreslog oprindeligt et Feltartilleriregiment, under hvilket Trainasfdelingen skulde sortere; men Flertallet strøg ved 2den Behandling denne Overinstans, og dermed er Trainasfdelingen bleven en selvstændig Afdeling. Dette burde man have erindret og paa § 98 indsat en Bestemmelse om, hvem der skal ordne Forfremmelse indenfor denne Afdeling, og man burde ligeledes have husket dens Tilværelse i § 124, hvor man har glemt, at Trainasfdelingens Kompagnichefer og dens Premierlieutenanter ogsaa skulde have en Best at ride paa. I sidstnævnte Paragraf findes tillige et Udtryk, som bør rettes. Der staaar „Feltartilleriregimentets Kapitainer“, men der skulde staa „Feltartilleriregimenternes Kapitainer“. Jeg skal ikke dvæle ved, at det kunde synes for den almindelige Betragtning at være naturligt, at naar man forbyder Regimenternes Styrke ved Artilleriet, maa man ogsaa sørge for at give den forøgede Styrke Noget at ride paa, og dog har man i § 124 b. undladt at forhøje Hestenes Antal. Vel siger den ærede